

РЕШЕНИЕ

№ 11

гр. София, 24.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на девети юли
през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: бриг. генерал РУМЕН ЛЮБ.
ПЕТКОВ

Членове: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА
подп. В. М. ПЕТКОВ

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ П. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от подп. В. М. ПЕТКОВ Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20256000600009 по описа за 2025 година

Производството пред Военно-апелативния съд е по реда на чл. 313 и сл. от НПК.
Образувано е по жалба на подсъдимия И. В. Д., срещу Присъда № 2/26.03.2025 г.
постановена по НОХД № 102/2024 г. по описа на Военен съд – С., с която той е признат за
виновен в това, че на 09.10.2023 г., около 21:15 часа, в с. П., обл. Б., в близост до църквата в
центъра на с. П., без надлежно разрешително, съгласно чл. 73, ал. 1, чл. 30 и чл. 31 от Закона
за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите, разпространил, като продал на
Б.Р.Н., високорисково наркотично вещество – коноп (марихуана), с нето тегло 1,55 грама, със
съдържание на активния действащ компонент тетраhydroканабинол 3,6 %, на стойност 31
лева, като наркотичното вещество е включено в Приложение № 1 към чл. 3, т. 1, Списък I:
„Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект
от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина” от
Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, приета с
ПМС № 293 от 27.10.2011 г., поради което и на основание чл. 354а, ал. 1, изр. 1-во, пр. 5 и
чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК му е наложено наказание в размер на 6 месеца Лишаване от свобода и
Глоба в размер на 500 (петстотин) лева. На основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на
наказанието лишаване от свобода е отложено за срок от 3 (три) години. На основание чл. 189
от НПК, подсъдимият е осъден да заплати направените по делото разноски.

В жалбата се сочи, че обвинението не е доказано по безспорен начин. Пледира се за
постановяване на оправдателна присъда или алтернативно – за връщане на делото за ново

разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. Защитата изтъква, че при проведените процесуално-следствени действия претърсване, изземване и личен обиск на И. Д., нито в дома, нито в автомобила му са открити наркотични вещества или пари, за които да се твърди, че са от наркосделки с неясен произход. Сочи се, че свидетелите Х. и Н. са заинтересовани от изхода на производството, че наркотичното вещество не е изследвано дали има дактилоскопни следи на подсъдимия и че свид. Х. редовно е говорил с него по телефона. Подсъдимият се присъединява към казаното от неговия защитник.

Представителят на държавното обвинение намира обжалвана присъда за правилна и законосъобразна и настоява за потвърждаването ѝ. Акцентираща, че в случая е неприложима разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК.

Военно-апелативният съд констатира, че въззивната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество – **неоснователна**, по следните съображения:

След съвкупна преценка на събрания по делото доказателствен материал, първата инстанция правилно възприела следната ФАКТОЛОГИЯ:

На 09.10.2023 г., вечерта, в гр. С. обл. Б., свид. Б.Р.Н. (по прякор Д.) и негови познати, решили да си закупят марихуана. След като събрали 30 лв., свид. Н. попитал свид. К.Т.Х., може ли да им съдейства за такава покупка. Свид. Х. се свързал по мобилния телефон с подс. И. В. Д. и двамата се уговорили подсъдимият да им продаде марихуана. За целта свидетелите Х., Н. и Л.А.К., отишли в с. П., обл. Б.. Пътували с автомобила на свид. К., който извършвал „таксиметрови“ услуги (без да има разрешение за такава дейност).

Пристигнали там около 21:15 ч. на 09.10.2023 г., до църквата в центъра на селото свид. Н. се срещнал с подс. Д. и му дал 30 лв., за покупката на марихуана. Подсъдимият взел сумата, казал му че наркотика е оставен в основата на електрическия стълб, в близост до тях и се отдалечил. От посоченото място свид. Н. взел марихуаната, опакована като топче, качил се в автомобила при другите свидетели и тримата потеглили към гр. С.. В автомобила свид. Н. показал на свид. Х. наркотичното вещество и го скрил в обувката си. В района на с. Ч. автомобилът бил спрял от полицейски авто-патрул в състав: свидетелите С.Н. и Р.Г.. При проверката свидетелят Н. предал на полицаите топчето марихуана, поставено в син найлон (балон). За това бил съставен Протокол за доброволно предаване от 09.10.2023 година.

За държането на наркотика от Б. Н. се водило ДП №/2023 г. по описа на ОЗ РУ – Б., от което били отделени материали, касаещи престъпната дейност на военнослужещия И. Д. – образувани в ДП №/23 по описа на ВОП – С.. Със споразумение за решаване на делото (Определение № 690 от 18.03.2024 г., постановено по НОХД № 200/2024 г. по описа на Районен съд – Б.), Н. бил осъден за престъпление по чл. 354а, ал. 5, вр. ал. 3, пр. 2, т. 1, пр. 1 от НК – за това, че на 09.10.2023 г., в с. Ч., без надлежно разрешение държал високорисково наркотично вещество коноп (марихуана) с нетно тегло 1.55 гр., със съдържание на активния действащ компонент тетрахидроканабинол 3,6 %, на стойност 31 лева.

Подсъдимият И. В. Д. с ЕГН ***** е военнослужещ от в.ф. – Б. с военно звание „.....“. Същият е с добри характеристични данни и към датата на деянието не е бил осъждан.

ВоАС намира, че ДОКАЗАТЕЛСТВЕНАТА ДЕЙНОСТ на първата инстанция е осъществена при спазване на съдопроизводствените правила. Процесуалният закон не задължава въззивния съд да обективира в решението си нов цялостен и пълен анализ на доказателствената съвкупност, освен в случай, че изрази несъгласие с някои от фактическите и правни изводи на първостепенния съд. Затова, след собствена преценка на доказателствената обезпеченост, ВоАС ще посочи, че подкрепя изложеното от първата инстанция и също счита, че описаната фактическа обстановка се базира на събраните и проверени в хода на съдебното следствие показания на свидетелите: Х., Н., К., Н. и Г., както на писмените доказателства. От показанията на свидетелите Х., Н. и К. безспорно се установява, че: на инкриминираната дата Х. се е свързал по мобилен телефон с подсъдимия и двамата уговорили времето и мястото на закупуването на марихуана на стойност 30 лв.; съгласно тази уговорка подс. Д. се срещнал пред църквата на с. П. със свид. Н., получил от него уговорената сума и му указал от къде да вземе марихуаната. От показанията на тези трима свидетели и на свидетелите полицаи Н. и Г. се установява безпротиворечиво и това, че при проверка на пътя за гр. С., свид. Н. доброволно предал наркотичното вещество на полицейските служители. По ДП №/23 по описа на ВОП – С., по реда на чл. 169 – 171 от НПК, било проведено разпознаване по фотоснимки и свидетелите Х. и Н. посочили подс. И. Д. като лицето, продало процесното наркотично вещество.

Съгласно заключението на ВЛ по физико-химична експертиза, разпространеното от подсъдимия високорисково наркотично вещество е коноп/марихуана, с нето тегло 1,55 грама, със съдържание на активния действащ компонент тетрахидроканабинол 3,6 %, а пазарната му стойност е 31 лв. (видно от заключението на ВЛ по съдебно-оценителната експертиза).

От писмените доказателства по делото се установява, че мобилния телефонен номер, използван от подс. Д. е регистриран на името на майка му М.Й.П., а този ползван от свид. Х. – на майка му А.Ю. Д.-Х.. Видно от заключението на техническата експертиза и допълнителната техническа експертиза, в мобилния телефонен апарат ползван от подсъдимия, са констатирани 684 бр. записа комуникация между него и абонат с име „.....“ и номер „.....“. Установено е също, че на 09.10.2023 г., в периода след 20:30 ч. до около 21:15 ч. между подсъдимия и свид. Х. са проведени 6 телефонни разговора.

Всички доказателства, кредитирани от ВС – С. и от настоящия състав, по същество са безпротиворечиви, взаимно допълващи се в логична връзка и последователност едно спрямо друго, а обсъдени в процеса на верификацията им поотделно и в тяхната съвкупност, по безспорен начин установяват фактите относно авторството, времето, мястото и механизма на извършване на престъплението. По делото липсват основания за съмнение в обективността, безпристрастността и наличието на специални познания на експертите,

поради което изводите се базират и на техните заключения. Съображенията, изложени в атакуваната присъда, относно доказаността и средствата за установяване на фактическите положения дават възможност на страните и на контролиращата инстанция да проследи формирането на вътрешното убеждение на решаващия съд по фактите, включени в обхвата на чл. 102 от НПК, а събраните доказателства като обем, съдържание и интензитет, удовлетворяват стандартите на втората алинея на чл. 303 НПК.

При правилно изяснена фактическа обстановка, решаващият състав е направил верен ПРАВЕН ИЗВОД, че подс. И. В. Д. и от обективна и от субективна страна е осъществил състава на престъплението по чл. 354а, ал. 1, изр. 1-во, пр. 5 от НК, като на 09.10.2023 г. около 21:15 часа, в с. П. обл. Б., без надлежно разрешително, съгласно чл. 73, ал. 1, чл. 30 и чл. 31 от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите, разпространил, като продал на Б. Н., високорисково наркотично вещество – коноп (марихуана), с нето тегло 1,55 грама, със съдържание на активния действащ компонент тетраhydroканабинол 3,6 %, на стойност 31 лева.

От *обективна страна* е доказано категорично, че на инкриминираните време и място подс. Д. е разпространил, като продал на свид. Б. Н. наркотично вещество – коноп (марихуана), с нето тегло 1,55 грама, със съдържание на активния действащ компонент тетраhydroканабинол 3,6 %. Правилно първата инстанция е посочила, че по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ЗКНВП конопът означава листата и/или цветовете и плодните връхчета на конопеното растение, което, по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на същия закон е всяко растение от рода на конопа *Cannabis* (канабис). Конопът (марихуаната) е определено като високорисково наркотично вещество, включено в Приложение № 1 към чл. 3, т. 1 – Списък I: „Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина” от Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, издадена в съответствие на чл. 3, ал. 2 от ЗКНВП. Безспорно по делото е установено, че подсъдимият не е имал надлежно разрешително за разпространението на високорисковите наркотични вещества по чл. 73, ал. 1 от ЗКНВП. А и той не е могъл да има тактова разрешително, тъй като съгласно на чл. 30 от ЗКНВП е налице обща забрана да дейностите, включително търговията, съхраняването, предлагането и притежаването на растенията, наркотичните вещества и техните препарати от списъка по чл. 3, ал. 2, т. 1 от същия закон, каквото е конопът (марихуана, канабис), освен ако не е за медицински, научни и лабораторни изследвания и образователни цели (чл. 31 от ЗКНВП), което подлежи на разрешителен режим от министъра на здравеопазването, съгласно чл. 16 от ЗКНВП и Наредба за условията и реда за разрешаване на дейностите по чл. 73, ал. 1 от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите. От доказателствата се установява, че процесното високорисково вещество не е за целите, посочени изрично в чл. 31 от ЗКНВП, поради което неговото разпространение изобщо не подлежи на разрешение.

От *субективна страна* деянието е извършено умишлено, при форма на вината пряк умишъл

(*dolus directus*) по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК, като подс. Д. е съзнавал общественотоопасния характер на своето поведение, предвиждал е настъпването на вредоносния резултат и е искал това. Безспорно подсъдимият, като човек с достатъчен житейски опит и нормален психиатричен статус, логично е съзнавал, че върши обществено опасно деяние с неизбежни престъпни последици, ерго – целял е тяхното настъпване, като е разбирал, че с действията си, ще разпространи без разрешително високорисково наркотично вещество по чл. 73, ал. 1 от ЗКНВП, като го продаде на Б. Н..

ВоАС се солидаризира с изложеното в мотивите на атакувания акт, че причина за извършване на престъплението е ниското правно съзнание на подсъдимия и желанието му да се обогати с незаконен начин.

В изпълнение на задълженията си по чл. 339, ал. 2 от НПК по отношение на релевираните **ВЪЗРАЖЕНИЯ**, настоящият състав счита следното:

Несъстоятелно е възражението на защитата, че по делото липсват безспорни доказателства, подсъдимият да е извършил престъплението, за което е предаден на съд. В казуса, подлежащите на доказване обстоятелства по авторството, обективната и субективната страна на престъплението са установени несъмнено, за което ВоАС посочи съображенията си напред в изложението – при анализа на доказателствената съвкупност. В тази насока първата инстанция, като е съобщила свидетелски показания на свидетелите Х., Н., К., Н. и Г. (по същество безпротиворечиви вътрешно и помежду си), писмените документи и заключенията на вещите лица и използвайки метода на дедуктивен анализ и формалната логика, правилно е установила главния факт в процеса. Изтъкнато от защитата: че при проведените процесуално-следствени действия претърсване, изземване и личен обиск, нито у подс. И. Д., нито в дома и автомобила му са открити наркотични вещества или пари, за които да се твърди, че са от наркосделки с неясен произход; че той редовно говорил по телефона със свид. Х.; че не са изследвани (респективно – намерени) дактилоскопни следи на подсъдимия, по наркотично вещество (обвивката) не разколебава установеното и не компрометира по никакъв начин факта, че подсъдимият е продал на свид. Н., марихуана за 30 лева. В този аспект ВоАС счита, че по делото е събрана достатъчна друга доказателствена маса – най-вече показанията на свид. Х. и свид. Н., подкрепяща обвинителната теза и установяващи безспорно, че именно тази марихуана (опакована като топче), предана от Б. Н. при полицейската проверка, преди това му била продадена от подсъдимия, в с. П..

Относно направеното възражение за заинтересованост на свидетелите Х. и Н., настоящият съд намира същото за неоснователно. Те са дали показания след като са били предупредени за наказателната отговорност която носят по чл. 290 НК и са обещали да говорят истината. Анализирайки поотделно и в тяхната съвкупност показания им, ВоАС не констатира противоречия вътрешни и помежду им, нито непоследователност и склонност за изопачаване от страна на разпитаните лица. Показания им не противоречат и на изложеното от другите свидетели – К., Н. и Г. (за които защитата няма съмнения за предубеденост), нито на писмените доказателства. Така също по делото няма данни (а и твърдения), подсъдимият

да е бил във влошени лични отношения с някой от двамата свидетели – Х. и Н., което да предполага тяхно негативно отношение към него. Изтъкнатото от защитника, че двамата свидетели са предубедени, защото „обикновено лицата заявяват, че са закупили наркотичното вещество малко преди да бъдат арестувани“ е някаква хипотетична възможност, но без да са налични реални данни в такава посока, не може да се презумира пряка или косвена тяхна заинтересованост.

Тук е мястото да се отбележи (както правилна е съобразил ВС – С.), че за извършеното от подсъдимия деяние по чл. 354а, ал. 1 от НК, законодателят не е предвидил „маловажен случай“ по смисъла на чл. 93, т. 9 от НК. По отношение на исканото от защитата приложение на чл. 9, ал. 2 от НК, ВоАС подкрепя решаващият съд в извода му, че не може да се приеме деянието да е малозначително, нито неговата обществена опасност да е явно незначителна. В случая, независимо от относително малкото количество и ниска стойност, се касае за разпространение на високорисково наркотично вещество – деяние с висока степен на обществена опасност, засягащо много широк кръг лица и към което съществува остра социална нетърпимост.

Решаващият състав е определил НАКАЗАНИЕТО на подсъдимия, при условията на чл. 55 от НК, като е съобразил наличието на многобройни смекчаващи обстоятелства – чистото съдебно минало, добри характеристични данни и ниското количество на разпространеното наркотично вещество. Така, на основание чл. 354а, ал. 1, изр. 1-во, пр. 5 и чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, му наложил наказание 6 месеца лишаване от свобода и кумулативно – глоба в размер на 500 лева. ВоАС счита, че на подсъдимия законосъобразно е определено наказание 6 месеца лишаване от свобода, но неправилно първата инстанция е наложила и кумулативното наказание глоба (в размер на 500 лева), приемайки повишена степен на обществена опасност на конкретното деяние. Настоящият състав счита, че извършеното не се отличава съществено от типичната за подобни прояви обществена опасност, предвид количеството на наркотичното вещество, съдържанието на активно действащия компонент и ниската му стойност. Без съмнение и деецът не е лице със завишена степен на обществена опасност, а напротив, с ниска такава е – не е осъждан, има средно образование, с добри характеристични данни, трудово ангажиран (работи като военнослужещ), осъществил е еднократна продажба и няма доказателства проявата му да не е инцидентна. Всичко това, макар и частично коментирано от състава на проверявания съд, не е било в достатъчна степен отчетено при налагане на подсъдимия и на наказание глоба, като в тази връзка не е налична и оценка на имотното му състояние, както изисква чл. 47, ал. 1 от НК. Затова ВоАС счита, че са налице законовите предпоставки за неналагане на глоба, доколкото съгласно чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК е допустимо съдът да не наложи това по-леко наказание, предвидено като кумулативно, с лишаването от свобода. Това обуславя приложението на чл. 55, ал. 3 от НК и налага изменение на присъдата в посочения смисъл. Впрочем, налагайки наказанието глоба в конкретния размер – 500 лв., решаващият не е съобразил, че когато по правилата на чл. 55 НК определя кумулативна санкция, включваща наказанията лишаване от свобода и глоба със

специален минимум има три възможности – размера на глобата да се определи в пределите, предвидени от закона за извършеното престъпление; да не наложи глоба на основание чл. 55, ал. 3 НК или (в случая с проверяваната присъда) да определи размера □ под най-ниския предел, при ограничението по чл. 55, ал. 2 НК. Този въпрос е решен в съдебната практика и допълнително изяснен (макар и след постановяване на атакуваната присъда) с ТР № 2/13.05.2025 г. по тълк. дело № 2/2024 г. на ОСНН на ВКС – когато се редуцира наказанието глоба, размерът му не може да се намали под $\frac{1}{2}$ от най-ниския предел определен от закона за извършеното престъпление (т.н. специалния минимум), ерго – под 2500 лв. за това престъпление. Това незаконосъобразно определяне на размера на глобата обаче не е протестирано от прокурора. Въпреки това, интервенцията на въззивната инстанция върху наказанието, в посока на неналагане на кумулативната глоба, е изцяло в полза на подсъдимия и на практика санира допуснатото от първата инстанция неправилно приложение на закона.

Ето защо настоящият състав намира за справедливо, подсъдимият да понесе наказание 6 месеца лишаване от свобода, което без да осъществява ненужно по-тежка наказателна репресия върху личността му е такова, че да не създаде у него погрешно усещане за безнаказаност и да му посочи, че корекция е възможна, че има реален шанс той да се поправи, като съобразява в бъдеще поведението си със законоустановените правила в страната. Предвид наличието на всички материално-правни предпоставки за приложението на чл. 66, ал. 1 от НК, с оглед постигане целите на наказанието и преди всичко поправянето на подсъдимия, не е необходимо ефективното изтърпяване на наказанието лишаване от свобода. Безспорно се касае за тежко престъпление против народното здраве, но изтъкнатото напред в изложението със сигурност не предпоставя, за поправянето на подсъдимия, той ефективно да бъде лишен от свобода. В разглеждания случай това би се свело само и единствено до самоцелно и безсмислено възмездие, тъй като обективно липсва необходимост подсъдимият да се изолира от обществото, за да се въздейства положително върху него. В своя житейски и професионален път като военнослужещ от Българската армия, до момента подсъдимият е показал, че не е личност с висока степен на обществена опасност. Действително в страната има висока нетърпимост към престъпления свързани наркотични вещества, но решаващия критерий за отлагане изтърпяването на наказанието се обуславя именно от това, дали е обществено оправдано и целесъобразно за реалното поправяне на подсъдимия, той ефективно да го изтърпи. С оглед изложеното ВоАС споделя извода на решаващия съд, че са налице условията на чл. 66, ал. 1 НК за отлагане изпълнението на наказанието лишаване от свобода по отношение на подсъдимия и за постигане целите по чл. 36 НК не е необходимо той да бъде принудително изолиран от нормалната среда, в която живее. Затова настоящият състав намира, че ВС – С., предвид личността на подсъдимия, правилно е отложил изпълнението на наказанието за минималния изпитателен срок от 3 години.

В съответствие с изхода на делото, на основание чл. 189, ал. 3 от НПК, правилно

подсъдимия е осъден да заплати направените съдебно-деловодни разноси.

Водим от гореизложеното, на основание чл. 334, т. 3 и 6, вр. чл. 337, ал. 1, т. 1 и 338 от НПК, Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 2/26.03.2025 г. постановена по НОХД № 102/2024 г. по описа на Военен съд – С., като на основание чл. 55, ал. 3 НК **ОТМЕНЯ** наложеното наказание Глоба в размер на 500 (петстотин) лева.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението може да се обжалва и протестира пред Върховния касационен съд на Република България, в петнадесет дневен срок от получаване на съобщенията за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____